

BENE ZOLTÁN

Kietlen

A gyerek közölte, hogy nincs Isten, s mivel így áll a dolog, nem érvényes az sem, hogy szeresd a felebarátodat meg hasonló sületlenségek, ezért aztán ő kizárólag magát szereti, mást szeretni nem is lenne értelme. P-t leginkább az zavarta az egészben, hogy még csak meg se döbbsent. Végighallgatta a makulátlan logikával előadott monológot, s azon túl, hogy magában szidta a kölyök fölmenőit, akik részint a sajátjai voltak, semmiféle megrendítő érzés nem kerítette hatalmába. A gyerek szemei tisztán csillogtak. Ez az öcsém, Lacika, gondolta P, ugyanaz az ember az apánk.

Lacika az atya negyedik házasságából született és nemrég találkoztak először, egy órával az apjuk temetése előtt. P. kedvenc húgával, Kincsóval érkezett, az egyetlen rokonával, akivel tartotta a kapcsolatot. Egymás mellett állva hallgatták végig a polgári szónokot (apjuk nem szívelte az egyházat), egymásba karolva kísérték a sírhoz a koporsót és egymást követve kondoleáltak a közeli rokonoknak, akik közül senkit nem ismertek. A temetést követő, tornak nevezett vendégségbe is elmentek a kisváros legjobb éttermébe, ne érje szó a ház elejét, ott ismerkedtek össze a legkisebb testvérükkel. Bár atyjuk hat gyermeket nemzett öt nőnek, csak ők hárman vettek részt a temetésén, s hármukból is csupán ketten érkeztek jószántukból. A legifjabbat, Lacikát, hozták, nevezetesen az anyja, egy magas, igen formás nő, aki kedvesen viselkedett elhunyt férje felnőtt gyermekeivel, s örült, hogy a fiának ilyen fivére és ilyen nővére van. Bár a fivér és a nővér nem igazán tudta, milyenek is ők valójában apjuk özvegye szemében, nem vitatkoztak. Csak cefetül kényelmetlenül érezték magukat. Ettől függetlenül hosszasan elbeszélgettek az öcsivel.

– Ott csesztük el – vélekedett másnap, már otthon, a saját városában, tulajdon lakásában P. – Jobb lett volna idejében lelépni. Még jobb lett volna el se menni. Vagy ha már elmentünk, szóba se állni senkivel. Az a bűdös kölyök túlságosan hasonlít hozzánk. És ez borzalmas.

– Szerintem nem hasonlít – vitatkozott Kincsó.

– Ezt te se gondoldod komolyan – legyintett P. idegesen.

– Nem, ezt én sem gondolom komolyan – ismerte be Kincsó.

P. hallgatott egy sort. Próbálta elterelni a gondolatait. Gátlátalanul legettette a szemét a húgán.

– Ha nem számítana otromba vérfertőzésnek, bizony szívesen megprüttyölnék – hajolt olyan közel a füléhez, hogy szinte hozzáért az ajka.

– Ha nem lennél olyan ronda, mint amilyen vagy, még akár fertőznék is veled egy kis vért – vágott vissza Kincső.

P. mélyet sóhajtott, aztán másra terelte a szót, hátha lehiggad. Minden értelemben. Számítása nem vált be. Szótlatlan lézengtek egymás mellett egy ideig, mígnem P. késő délután a vállára nem vette Kincső hátizsákját. A vonat pontosan indult, s ettől akár meg is nyugodhatna az ember, P. azonban zaklatott maradt, nem hagyta békén a tisztán csillogó gyerekszempár, amely beleégett az agyába, meg a veszteség, amit mindannyiszor érzett, valahányszor Kincső visszautazott a fővárosba, ahol az utóbbi években életvitelszerűen tartózkodik. Integtetett a távolodó szerelvénynek. Aztán a vasútállomás előtti villamosmegállóban álldogált mélabúsan, zsebre dugott kézzel. Különös módon rajta kívül mindössze egyetlen ember – csinos fiatal lány – várt a járműre. Egy sárga villamos kívártatva be is kanyarodott a sarkon, lassítva közelített a megálló felé, orrán, a vezetőfülke fölött felirat hirdette, hogy tanulójárat. Pár másodpercre megállt, a szemrevaló teremtes megkísérelt fölszállni, ám az ajtó, hiába nyomkodta a gombot, amely kinyitni hivatott, minden erőfeszítése ellenére zárva maradt.

– Ez meg mi az anyjáért nem engedett föl? – támadt rá P.-re, miután a villamos tovább gördült, mintha az ő hibája lenne a sikertelensége.

– Tanulójárat – vonta meg a vállát P. – Kiúrták rá, hogy tanulójárat.

– De hát én tanuló vagyok, basszák meg – háborodott föl még jobban a lány.
– Viszont az a főszer, aki, láttam, fönn ült a vezetőfülke mögött, biztosan nem tanuló, mégis fölengedték! Engem meg nem.

P.-t fura, megértő hangulat kerítette hatalmába. Türelmesen magyarázni kezdte:

– Nem tanulókat szállító járat volt ez, hanem éppen ezen a villamoson tanult vezetni valaki, azért nem szállított utasokat. Se diákokat, se másokat.

– Persze, én meg szűz vagyok – a bakfis tekintetéből olyan őszinte megvetés áradt P. irányába, hogy csaknem ledöntötte a lábáról.

– Baszki – nyögte P., azzal meg-megtántorodva, akárha részeg lenne, gyalogosan indult hazafelé. Alig vonszolta magát, mintha lefutott volna egy maratoni távot, olyan nehéznek érezte a lábait. Hamarosan leszállt az este, de P. még mindig kutyagolt. Maga sem tudta, merre jár, a házak elmosódtak a szeme sarkában, a fák kiszáradtak, amerre ment, átizzadt inge a testére tapadt, nyelve élettelenül hevert a szájuregében, akár éhen veszett hörcsög a terráriumban.

– Ez az? – hallotta egyszer a háta mögül.

– Asszem, ez.

Utána csak a fájdalmat érezte, amint a tarkójába hasít. Orra bukott, s ahogy védeni próbálta az arcát, a tenyeréről lehorzsolta a bőrt. Az oldalába rúgtak, szidták az anyját, az Úr nevét többször is hiába vették a szájukra, még le is köpték párszor. Mikor föl emelte a fejét, a két suhanc mögött, akik szorgosan rugdalták, a megállóból ismerős vonzó külsejű leányt pillantotta meg.

– Jó lesz – szólt éppen, mire a rugdosás abbamaradt.

– Jó bizony – motyogta P., s igyekezett fölállni. – Nincs Isten – zakatolt a fejében Lacika hangja. – És mivel nincs, nem érvényes az sem, hogy szeresd a felebarátodat

meg hasonló marhaságok. Nincs értelme másnak, csak annak, ha magunkat szeretjük. A többi baromság.

Mikor hasogató bordákkal már-már kiegyenesedett, az egyik fiú gyomorszájon vágta. Összegörnyedt a hirtelen jött éles fájdalomtól, de nem esett el. A lány újra mondott valamit, amit mintha víz alól hallana, érezte, hogy megint leköpi, aztán már nem történt semmi. Elmentek. Egyik pillanatról a másikra, mintha elpárologtak volna. Nagy nehezen P. is összeszedte magát. Mikor körülnézett, rádöbbsent, hogy az egész megaláztatás egy saroknyira történt a lakásától. Érezte az ablakok mögötti gúnyos tekintetek paraszát kipirult bőréen. Kitapogatta a zsebében a telefonját, szerencsére nem tört össze. Küldött egy üzenetet Kincsőnek. Hogy majd írjon. És felejtse el Lacikát, talán mégse hasonlítanak annyira.

A nappalijában, a kedvenc fotelében ült, amelyikben a science fiction klasszikusait és a lehetséges világok elméletével foglalkozó filozófiai értekezéseket szokta olvasni. A bordái csöppet sem sajogtak és a tenyere is sértetlen volt; akárhogy vizslatta, nem talált rajta külsérelmi nyomot. Álmodtam az egészet, cikázott át rajta a fölismerés. Vagy egy részét, mindenesetre.

Az apja temetésére bizonyosan elment. Kincsővel együtt jártak ott, ez is száz százalék. A legifjabb fivérével ugyancsak találkozott, aki az Istenről elmélkedett, pontosabban arról, hogy nem létezik. Sajnos, ez is vitathatatlan. Haza is tértek, másnap Kincső vonattal elutazott a fővárosba, ahol egy ideje él. (Vagy lakik. Mindegy. Most.) A villamosmegálló és a tanulójárát is a valóság része lehet. Már mint azé a valóságé, amelyiket megszokott maga körül, s amelyik ebben a pillanatban is körülöleli, akár borostyán a beléragadt rovar.

A verés, az hibádzik – végezetül erre jutott. És arra, hogy valóban hibádzik, hiszen régóta ráférne már. Lacikát se kellett volna annyiban hagynia. Még most sem késő, föl kellene kerekedni, visszamenni, beszélni a fejével. Viszont tisztában volt azzal, hogy hiába kellene így cselekednie, nem fogja megtenni.

Kiment a konyhába, kivett egy cidert a hűtőből, fölbontotta, ráérősen kortyolgatta, bámult kifelé az ablakon. Odakinn mintha tényleg kiszáradtak, s össze is zsugorodtak volna a fák. Amerre a szem ellát, haldokló, fonnyadt növények az aszfaltcsíkok mentén. Sovány kóbor kutyák sántikálnak hajléktalanok nyomában. A Hold vörhenyes és olyan alacsonyan csüng az égen, mint még soha. A tér mégis üresnek hat. A tér, amely körülvesz, borzongott meg P., kopár, igazából nem egyéb, mint sivár pusztaság. Vagy megint nem vagyok magamnál, gondolta. A cider is elfogyott, és nincs belőle több. Előre kellett volna gondolkodni, betárazni, ami kell.

– Mit ér az élet egy istenektől vagy megfontolástól üres világban? Marcus Aurelius, talán... Tényleg, mit ér?